

Práce vychází z předpokladu, že sen je „myšlením v obrazech“ a může vést ke vzniku nespoutané a svobodné výtvarné tvorby. Přicházíme však ke zjištění, že autentický sen v podobě obrazu a textu nacházíme dochovaný až v díle Albrechta Dürera. Zatímco výtvarná pojednání snů obecně v průběhu staletích spíše čerpala ze symbolického jazyka nepamětné ústní tradice, doložené řeckými mýty a příběhy bohaté orální tradice Hebrejců. Práce poukazuje na nedostatek zachovaných památek a proces, ve kterém byla řecká kultura přejímaná Římany. Zmiňuje se o výtvarných dílech spojovaných se snovou inkubací, uvádí výpovědi řeckých a římských filosofů o snech a objasňuje vznik tzv. alegorické interpretační metody, která měla vliv na středověké pojetí snů. Jsou zde zmíněny obavy církevních otců ze snů, prostřednictvím kterých může lidskou mysl ovládat jak Bůh, tak i Satan. V pojednání o narativních obrazových cyklech středověkého umění si autorka podrobněji všímá ustálených obrazových schémat, kde vedle biblických snů jsou zobrazovány sny papežské a královské. Od 12. a 13. století dokládá výtvarná díla spojená se sny a nově zakládanými řády františkánů, karmelitánů a benediktinů. Doba renesance je uvedena připomínkou dozvuků středověkého přístupu ke snům ve vizích svatých žen a v honech na čarodějnice, které jsou dány do kontrastu s renesančními obrazy Spící Venuší, prostřednictvím nichž se ke slovu dostává platónská idea lásky posvátné a profánní, představující novou poetickou dimenzi v pojetí ženského aktu. Poslední kapitola se týká mimořádné události v dějinách výtvarného umění, svědčící o nebývalém synkretismu se jmény Leonardo da Vinci, Michelangelo, Raffael, podílejících se na formování universální renesanční osobnosti a čerpající sílu z archetypální harmonie neoplatónismu, která byla postupem času zaplavena úzkostí, způsobenou střetem s reformací. S Albrechtem Dürerem a jeho snem, směřujícím k „sebedefinování, práce vstupujeme do nové kulturní epochy, v níž je prostor dán individuálním snům.